

אני לא רוצה כלום חוץ מלהתעורר מהסיוט הזה של חיים בלעדייך.

גל שלי, לב שלי

איך חיים בלי חלק מרכזי מהלב שלי ומהנשמה?

כל יום במהלך השנה האחרונה אני שואלת את עצמי, איך קמים מהמיטה שאתה לא חי, איך אוכלים כשאתה לא פה, איך נפגשים כל המשפחה בלעדייך, איך בכלל העולם ממשיך כשאתה איננו? השנה הזו עברה כמו יום אחד ארוך שלא נגמר, כאילו לא עברה בכלל. כל כך הרבה עברנו בלעדייך ומעייף ומתיש לחשוב מה עוד נעבור כשאתה לא איתנו.

הנוכחות הפיזית שלך חסרה וכואבת בגוף, אתה איתי כל היום במחשבות בראש בכל צעד שאני עושה בכל מאכל שאני מכינה בכל נסיעה באוטו אתה איתי. עומד לידי וישוב לידי, אני ממש שומעת אותך איתי לידי עונה לי מדבר איתי, מגיב לי וצוחק. מביט בי בעיניים היפות שלך, מחייך את החיוך הכובש ותמיד תמיד עונה לי את הדבר הכי חכם והגיוני כמו שתמיד היית, הכי חכם ושקול, תמיד עם ההגיון הבריא ויחד עם זה עם המון רגש אלינו ולכולם. בשנה הזו נחשפנו לכל כך הרבה אנשים שלא הכרנו לפני שבכולם נגעת ונכנסת להם ללב. היית כזה צנוע ושקט אומר רק מה שצריך ברגע הנכון.

איך ברגע ההוא דווקא בשניה ההיא עמדת בדיוק במקום הלא נכון? אלוהים איך? איך לא נפצעת? והייתי עוברת לגור לידך בבית החולים ומנשקת אותך ואומרת לך: נעבור את זה יחד אנחנו חזקים.

איך אני אמא שלך שתמיד דאגה ועשתה הכל שתהיה בריא ומאושר לא הייתי איתך ברגעים האחרונים, איך לא הצלתי אותך? למה לך לא ניתנה הזדמנות לחיות למרות הכל?

והדקות והשעות והימים עוברים ואני מנסה לעכל ולא ממש מצליחה, איך אפשר לקלוט שלא תהיה יותר, חי ביננו אלא רק במחשבות שלנו, הזמן לא עושה את שלו אלא רק מעצים יותר ויותר את הגעגוע.

בשנה הזו נפגשנו עם כל כך הרבה שכול סביבנו, מהסביבה הקרובה ומכל רחבי הארץ, הבנתי שגם בלאבד ילד יש דרגות ואני בצמי לא מאמינה שאני אומרת את זה אבל, אם כבר איבדתי את היקר לי מכל אז לפחות לא נרצחת במסיבה, לפחות לא נחטפת מת, לפחות לא נחטפת ועונת בשבי ואז נרצחת בעזה הארורה.....

מי היה מאמין למה שאמרתי הרגע, נוספו כל כך הרבה מושגי זוועה השנה שאם כבר נגזר עלינו לאבד אותך גל אהוב שלנו אז נפלת גיבור הלכת קדימה בראש, הובלת באומץ ותמיד תיזכר כגיבור שלנו של החיילים שנלחמו איתך ושל כל עם ישראל.

אין לי ספק שבמהלך הלחימה שלך בעזה חשבת והרגשת שאתה עושה את הדבר הנכון ביותר ואין לי ספק שחשבת עלינו וחשבת על קית' שלנו שעדיין נמצא במרתפי החמאס.

ואנחנו באים לפה לבית העלמין למקום הככ פורח וכך עצוב הזה ויושבים לידך ומנסים להתנחם עם כל החברים החדשים שלנו, ההורים של חברים שלך מהפלווגה והמשפחות השכולות שעוברים את אותו סיוט שלנו ואין נחמה רק הבנה ומבט בעיניים - איך זה קרה לנו איך זה קרה לכם, גיבורי על של העולם.

והחיים ממשיכים לכולם וגם לנו ואנחנו עושים הכל לתפקד על אף חסרונך העצום ביננו, אנחנו ממשיכים למרות הכל בעיקר בשביל עצמנו ובשבילך

כי כמו שאנחנו אוהבים אותך עד כאב כך אתה אהבת אותנו את כולנו.

הכל כל אנחנו עושים ונעשה להנכיח אותך ביננו, לספר עלייך להנציח אותך בכל דרך אפשרית.

אני אוהבת אותך, תמיד תמיד אמרתי לך ואתה ענית תמיד: גם אני

ובאמת אני לא רוצה יותר דבר מלבד שנתעורר ותהיה איתנו שוב.

ולכם משפחה מדהימה וחברים אהובים שלנו רק לומר תודה כי באמת אין לנו מושג איך היינו עוברים את השנה הזו בלי התמיכה האין סופית והאהבה שלכם אלינו.

אוהבים את כולכם חזרה.